

SFÂNTUL GAVRIIL GEORGIANUL CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

povestită de Cătălin Grigore
cu ilustrații de Adela Maria Calistru

Cel care avea să devină Sfântul Gavriil Georgianul s-a născut în capitala Georgiei, Tbilisi, în anul 1929, fiind cel mai mic copil al părinților lui, Vasile și Varvara Urghebadze. La Botez a primit numele Goderdzi. Erau vremuri grele, deoarece Georgia devenise o țară comunistă, așa că cei care credeau în Dumnezeu erau prigoniți, iar bisericile erau închise sau dărâmate. Tatăl lui Goderdzi, care era ateu, a fost omorât când băiatul avea aproape doi ani, iar cei apropiați au început să-i spună acestuia Vasiko.

Vasiko era un copil foarte blând și avea o distracție neobișnuită: lua un băț și începea să alerge cât îl țineau picioarele fluturându-l deasupra capului, în timp ce păsările îl urmau ciripind. Îi plăcea să construiască bisericuțe din pietricele de prund și să aprindă în ele chibrituri drept lumânări. Acest îndemn venea numai de la Dumnezeu, fiindcă familia lui nu se ruga și nu mergea la biserică de frica prigoanei comunistilor.

Într-o zi, pe când avea șapte ani, băiatul l-a auzit pe vecinul lui certându-se cu un alt vecin, care i-a zis: „M-ai chinuit ca pe Hristos pe Cruce!” Aceste cuvinte i-au stârnit curiozitatea, drept care a mers la omul care le rostise și l-a întrebat: „Cine este Hristos și de ce a fost chinuit pe Cruce?” Vecinului îi era frică să vorbească despre Hristos, dar l-a îndemnat să întrebe la biserică din apropiere, care fusese închisă de comuniști și avea un paznic. Vasiko s-a grăbit să-l găsească pe paznic, care i-a deschis biserică, i-a arătat Crucea și i-a zis: „Acesta este Hristos pe Cruce. Dacă vrei să știi mai multe, trebuie să citești viața lui Hristos.”

După aceea, Ieromonahul Gavriil s-a întors la Tbilisi și a ridicat în curtea casei părintești o mică mănăstire. Din când în când se închidea aici, plângea și se ruga lui Dumnezeu să dăruiască din nou credință poporului georgian.

Pe 1 mai 1965, comuniștii au sărbătorit cu mare fast Ziua Internațională a Muncii. Era chiar Sâmbăta Luminată, dar comuniștilor care se aflau la tribună și oamenilor adunați în piața centrală din Tbilisi nu le păsa de sărbătoarea creștină. Părintele Gavriil tocmai slujise Liturghia și trecea pe acolo când a văzut un uriaș portret al lui Lenin, întemeietorul comunismului, atârnat pe fațada unei clădiri și iluminat de jur împrejur cu becuri. Deasupra portretului se afla o pancartă pe care era scris: „Glorie marelui Lenin!” Peste tot se auzeau muzică și strigăte de bucurie.

Dragostea de Dumnezeu a Părintelui Gavriil n-a putut permite să continue acel spectacol al dușmanilor credinței. Așadar, a mers la biserică și a luat de acolo niște kerosen și o cutie de chibrituri. După aceea, s-a întors în piață, s-a strecurat în spatele tribunei unde se afla portretul, a turnat kerosen peste el și i-a dat foc. Becurile din jurul tabloului au explodat, iar acesta a fost cuprins de flăcări.

Atunci Părintele Gavriil și-a întins mâinile spre cer și le-a strigat comuniștilor: „Slava nu se cuvine acestui dușman al Bisericii, care e mort, ci lui Iisus Hristos Dumnezeu, Care ne-a dăruit viața veșnică!” În acel moment mulțimea s-a năpustit cu furie asupra lui și l-a bătut până aproape de moarte. Dacă nu ar fi intervenit miliția, acesta i-ar fi fost sfârșitul, dar el era pregătit să moară propovăduindu-L pe Hristos.

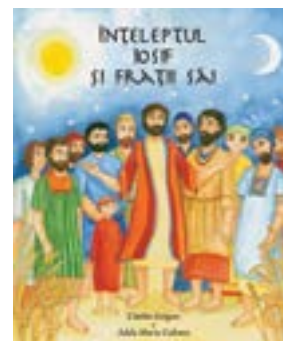
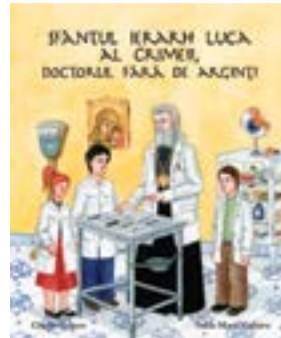

În perioada aceea, Părintele Gavriil mânca numai puțină pâine uscată și bea apă, o dată pe zi, după apusul soarelui. Nu dormea niciodată întins pe pat, ci aștea pe un scaun ca mintea să-i rămână trează. Se ruga cu lacrimi pentru eliberarea Georgiei. Însă prigoana la care era supus de comuniști l-a forțat să-și părăsească pentru o vreme mănăstirea din curtea casei. Atunci, pentru că suferința lui devenise prea greu de îndurat, a mers să trăiască în cimitir, printre morminte. Unii oameni îi lăsau acolo mâncare și, astfel, supraviețuia. Își aducea aminte de veșnicia împreună cu Hristos, pe care o aștepta din tot sufletul. Astfel, viața aceasta trecătoare și plină de neazuri i se părea mai suportabilă.

Despărțirea de mica lui biserică îl durea mult. Acolo, trăise atâția ani vorbind cu Dumnezeu, slujind alături de îngeri și primind mângâiere și întărire de la sfinții pe care îi chema să mijlocească pentru poporul lui. O construisese cu propriile mâini și o împodobise cu multe icoane găsite în groapa de gunoi a orașului. La fel ca în copilăria lui, mulți georgieni își pierduseră evlavvia față de sfințele icoane și se temeau să le păstreze în casele lor. De aceea, le aruncau. Părintele Gavriil petrecea ore întregi scormonind prin gunoi ca să mai salveze măcar o parte din ele. Apoi, le repara ramele de lemn, le curăța și le atârna în biserică. Curând suferința Sfântului avea să se apropie de sfârșit.

La Editura Iona au mai apărut:

Comenzi online:
www.edituraiona.ro
Tel.: 0724490846
E-mail: edituraiona@gmail.com